

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

De reiziger -
Verdwalen

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff gaat mee verdwalen
- 4 Op zoek naar de Oriënt
- Yvonne Peyresaubes
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Esther van de Vate*
- Chris van Wieren en Lieke Weima
- 13 Als ik uit mijn raam kijk... - Mireille de Vreeze
- 14 En laten zij optrekken - Erik Borgman
- 17 Zing! - Femke Soethoudt
- 18 ZinneBeeld - Bernadette Herber
- 20 Ondersteun de ToekomstAcademie
- Giuseppa Witlox geeft les aan Alpha
- 21 Met Augustinus mee
- Ingrid van Neer-Bruggink
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met *Anita van der Velden*
- Evelien Plaisier

Bij het beeld

Voor dit themanummer een selectie van beelden van mijn eigen hand, gemaakt tijdens vele wandelingen waarvan ik foto's maak. Deels eerder gepubliceerd in het boekje *Boira* (mist). Zie www.roelantmeijer.nl (RM)

Jaargang 84, nummer 5, mei/juni 2018

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
Telefoon administratie 030 - 2430538
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze congregatie.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Erik Borgman, Evelien Meijs, Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee:

Alpha, Bernadette Herber, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff, Yvonne Peyresaubes, Nazrina Rodjan, Femke Soethoudt, Esther van de Vate, Anita van der Velden, Mireille de Vreeze, Giuseppa Witlox

Fotografie: Bernadette Herber (p.18),

Roelant Meijer (cover, p.3, p.4, p.10, p.13, p.14, p.17, p.21, p.24)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie.

Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal € 10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

Een goed begin

Vanuit onze ‘vakantie-pastorie’ in Noordwijk loop ik richting de duinen. Mijn aandacht wordt getrokken door een tekst op een gevel aan het vuurtorenplein: ‘Ga je mee verdwalen? Ik weet de weg!’ Als ik deze uitspraak van Loesje lees, hoor ik mezelf zeggen: ‘Ik ga mee!’ In gedachten, of zei ik dat nou hardop? De tekst zet me hoe dan ook in beweging. Ze geeft me stof tot nadenken. Wie nodigt wie uit? Is hier sprake van wederkerigheid; een ik en jij? Voor mij gaat het over dat gevoel van overgave aan iets of iemand, om zonder aarzelen te gaan. Zo loop ik al mijmerend verder, heerlijk dwalend in een mooi duingebied dat buiten het broedseizoen is opengesteld voor wandelaars. Je mag dwalen waar geen pad is, je mag je verwonderen en vertrouwen dat je wel weer ergens uitkomt.

Maar durf ik dat zomaar, me overgeven? Aan wie, aan wat? Ik ga mee en ik geef me aan je over, zelfs zonder te weten waar de weg heen gaat: durf ik op die manier te vertrouwen? Meteen doemt dan het beeld van Abraham bij me op.

Hij had geen keuze. Hij vertrok, alles achterlatend, absoluut niet vermoedend waarheen. Hij ging in vertrouwen, want er was er Eén die van zich liet horen en die de weg kende.

Is roeping niet hetzelfde, de keuze voor welk leven, voor welke partner of levensinvulling dan ook? Je hebt eigenlijk geen keuze. Je gaat, zonder er de juiste woorden aan te kunnen geven. Je ziet en ervaart iets dat onzichtbaar is voor de ogen van buitenstaanders, maar voor jou is het *dat* leven of *die* persoon en niets anders. Je verlangen reikt verder dan de logica. Je verwondering brengt je verder dan je verstand. Dat mag voor anderen misschien de vraag oproepen of je niet verdwaald bent. Maar *ik* ga!

Op zoek naar de Oriënt

Yvonne Peyresaubes

In Huize Witven, het zorgcentrum waar ik woon, kom ik regelmatig mensen tegen die aan het dwalen zijn. Onderweg naar het restaurant of hun eigen kamer zijn ze de weg kwijtgeraakt. Moeten ze naar links, naar rechts? Of terug? Als je dan even meeloopt, herkennen ze vaak plotseling een deur of een schilderij. ‘Bedankt, nu vind ik het wel!’

Ze zijn helemaal gedesoriënteerd, wordt er dan gezegd. Een merkwaardig woord is dat, met in het midden ‘Oriënt’, het oosten, het punt waar de zon opgaat. Daar komt ook het woord ‘oriënteren’ vandaan, dat letterlijk betekent: zich op het oosten richten. In het vroege christendom werd daar bij het bouwen van kerken rekening mee gehouden. Het vroege ochtendlicht dringt dan via het priesterkoor het hele gebouw binnen, als beeld van de verrezen Christus. Hij is het licht van de wereld en tegelijk herkenningspunt: de gids die de weg wijst, die zelf de Weg is.

Mens, waar ben je?

Herkenningspunten hebben we nodig om onze weg te vinden. Niet alleen als we door het huis of door de stad dwalen, maar ook als we een beslissing moeten nemen, een keuze moeten maken. De eerste vraag is

dan: waar ben ik? Waar sta ik? In het eerste boek van de Bijbel, boek Genesis, vraagt de Eeuwige aan de mens: ‘Adam, waar ben je?’ (Genesis 3,9). De naam Adam, ‘mens’, staat voor ons allemaal. Adam heeft zich tussen de struiken van de tuin verstopt. De roep van de Eeuwige is een uitnodiging om uit je schuilplaats te komen, want daar is geen toekomst. Het is een uitnodiging om tevoorschijn te komen en te durven zeggen: ‘Hier ben ik!’ Het is een eerste stap op de lange weg van verantwoordelijkheid.

Dwalen, is dat per se op een verkeerde weg lopen?

Een weg van vragen: waar wil ik heen? Heb ik een doel in mijn leven? Wat heb ik ervoor over?

Op die eerste vraag van de Eeuwige komt echter geen antwoord. Alleen vage excuses, Adam die zichzelf goedpraat. Dat brengt een mens niet verder. Pas als de mens uit zijn schuilplaats komt, naakt en zonder smoesjes, lezen we dat het verhaal verder kan gaan.

Ik werd voor mezelf een land van gebrek

Twijfels

Wanneer ben je zeker, maar dan ook absoluut zeker, dat je de goede weg hebt gekozen? Zelfs op een vrij bekende weg kunnen bepaalde herkenningspunten zodanig zijn veranderd dat je gaat twijfelen. Op een groene open plek waar vroeger een bank stond, zijn nu huizen gebouwd. Ineens weet ik niet meer hoe ik verder moet: rechtdoor of naar links? Gelukkig heeft iemand me twijfelend zien staan en kan me de weg uitleggen. Ik dacht uit de brand te zijn, maar bij de burens gaat een raam open en een oudere vrouw beweert: 'Nee, dat is niet de kortste weg. U kunt beter...' En de buurman aan de andere kant meent het nog beter te weten. Die twee krijgen bijna ruzie! Gelukkig pakt de eerste mijn fiets en zegt: 'Kom, ik loop een eindje mee.' En zo ben ik gered.

Twijfels, daar moet je aandacht aan schenken. Zij zijn een waarschuwing dat je je kunt vergissen, dat je misschien iets over het hoofd hebt gezien. De weg vragen is een herinnering aan de waarheid dat we anderen nodig hebben. Hoe pijnlijk dat soms ook kan zijn voor onze eigendunk; ik ben mezelf niet genoeg. De weg vragen, concreet, naar een adres in Utrecht,

verschilt dan in feite niet zoveel van de andere vragen die regelmatig opkomen. Wat heeft mijn leven nog voor zin? Waar gaan we met z'n allen naar toe?

Doelloos verwonderen

Dwalen, is dat per se op een verkeerde weg lopen? Ik kan me niets heerlijkers indenken dan de hele dag door een stad te dwalen. Dwalen is dan zonder een bepaald doel lopen, om het plezier van het lopen zelf. Je gaat als een toerist je eigen bekende omgeving bekijken. Huizen, parken en steegjes waar je anders aan voorbij snelt, nodigen uit tot langzaam lopen, even verwijlen, de tijd nemen. Je laat je verrassen door een rijtje huisjes dat op een begijnhof lijkt. Je verbaast je over wilde planten die zomaar tussen oude tegels groeien en het gedicht van Ida Gerhardt oproepen: 'Goddank, dat onkruid niet vergaat.' Je deelt in haar verwondering over de hardnekkigheid waarmee een zaadje zich een weg baant door de hardste obstakels, groen wordt en bloeit.

Ik gleed van u weg

Als Sint Augustinus terugkijkt op zijn leven, ziet hij geen rechte, gladde weg, maar een onwaarschijnlijk netwerk van

kronkelige wegen, tegelijk uitnodigend en verwarrend. In het Bijbelverhaal over de verloren zoon (Lucas 15,11-32) leest hij een parabel van zijn eigen leven. ‘Ik gleeed van U weg en ging aan het dwalen, mijn God, wel heel ver van Uw zekerheid vandaan. Ik werd voor mezelf een land van gebrek’ (Belijdenissen II,18). Zijn verlangen was het bereiken van wijsheid. Hij dwaalde van de ene sekte, die wijsheid beloofde maar hem toch teleurstelde, naar een andere die zijn verlangen ook niet kon bevredigen.

De roep van de Eeuwige is een uitnodiging om uit je schuilplaats te komen

---

Wat een armoede, verzucht hij achteraf. ‘Waar was U toen voor mij, hoe ver weg? Ik trok van U weg den vreemde in, zelfs uitgesloten van de peulvruchten die ik de varkens gaf’ (Belijdenissen III,11). Die woorden slaan op zijn afkeer voor het vak dat hij geleerd heeft en later succesvol gedoceerd: de retorica: de kunst van

het met woorden anderen manipuleren. Daar heeft die lange weg van ambitie en studeren hem gebracht. Een doodlopende weg? Dan komt hij tot zichzelf.

Je moet eerst toegeven dat je verdwaald bent, dat je een weg gekozen hebt die nergens naartoe leidt, net als de jonge man uit de parabel, die gedwongen wordt tot varkenshoeden (Lucas 15,15). Dat is voor een jood een onvoorstelbare afgang. Hij is alles kwijt: niet alleen de weg, niet alleen de vrienden uit zijn tijd van rijkdom, maar ook zijn waardigheid. In zijn ellende denkt hij aan vroeger, aan hoe het thuis was, bij zijn vader. Het zijn nogal egoïstische, materiële gedachten (genoeg te eten) maar die zetten hem wel op weg. Wat zal hij ontdekken?

Hij ontdekt onvoorwaardelijke liefde. Blijkbaar was die lange, moeizame dwaalweg nodig om zijn blik te veranderen. Liefde, vriendschap en een thuis zijn niet vanzelfsprekend, maar een gave. De jongen is verdwaald om te vinden: zijn leven zal nooit meer hetzelfde zijn.

Yvonne Peyresaubes is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank

Een berg rijkdom op tafel

De eerste kring om Casella heen wordt gevormd door geassocieerde leden. Dit zijn mensen die Casella al langer kennen en die sterk betrokken zijn op de gemeenschap en het gastenverblijf. Per jaar hebben we met hen twee bijeenkomsten om ons te verdiepen in de Augustijnse spiritualiteit. Onlangs hebben we samen gemediteerd over de teksten van Augustinus die in ons gebedsbos hangen. Daarna hebben we met elkaar gedeeld wat de teksten bij ons oproepen. We zaten om de tafel in een kring en ik had het gevoel dat er op tafel een berg rijkdom kwam te liggen. Ik voelde me heel rijk met de grote openheid en de intieme gedachten die gedeeld werden. (MM)

Kloostermensen

Vorige maand werd bij de Benedictijnen in Egmond het boek *Kloostermensen* van Leo Feijen gepresenteerd. Namens Casella waren Milou de With en Marie Madeleine uitgenodigd, omdat zij voor het boek zijn geïnterviewd. Marie Madeleine als eindverantwoordelijke van Casella, en Milou als nieuwe meelever. Milou vertelt in dat interview met mooie beelden over wat er gebeurt met een mens als je een vraag naar je toe krijgt die te maken heeft met je belangrijkste levenskeuze. Ze noemt het 'zo'n typisch dilemma van huidige dertigers: je hebt alles, maar je mist iets in je leven.' Een meeleefjaar bij Casella biedt dan ruimte, tijd, om te ervaren, te onderzoeken of zo'n leven jou bij je diepste verlangen kan brengen, bij wat God van je wil, of bij een symbiose van Gods wil en de jouwe. Het is een onbezonnen daad! (MM)

Clown op bezoek

Mary is in zorgcentrum Witven een zeer gewaardeerde welzijnsmedewerkster. Iedere middag zorgt zij voor activiteiten, ontspanning en gezelligheid voor de alleroudste bewoners van Witven. Haar talent als clown en haar eindeloze fantasie komen hierbij goed van pas. Op een middag kwam ze, uitgedost als clown, bij de zusters. Buigend, knikkend en zwaaiend naar iedereen. Zonder woorden, maar een en al mimiek en gevoel. De zusters keken ademloos toe!

Mary treedt ook op in een kindziekenhuis en in andere zorgcentra. Mensen zoals zij, die vreugde weten te brengen op plekken waar de dag soms gevuld lijkt met zorgen en ongemak, zijn onbetaalbaar. (ANB)

Bijzondere vragen

De zusters en vrijwilligers van onze receptie in de Waterstraat ontmoeten vaak mensen met de meest uiteenlopende, originele vragen. Afgelopen week kwam een vader uit de buurt met een verzoek. Zijn dochter vierde haar tiende verjaardag met vriendjes en vriendinnetjes. Hij wilde graag op het kinderfeestje met het groepje kinderen de buurt verkennen, iets vertellen of laten vertellen over de geschiedenis van diverse bijzondere plekken. Daar hoorden wij ook bij.

Een van de zusters ontving het groepje nieuwsgierige kinderen. Ze kunnen vast terugkijken op een bijzonder verjaardagsfeestje! Tenslotte heeft niet iedereen een klooster om de hoek met echte zusters. (ANB)

*Belijdenissen van
een zuster karmeliet*

In gesprek met Esther van de Vate

Lieke Weima en Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Esther van de Vate, zuster karmeliet en projectmedewerker bij de Konferentie van Nederlandse Religieuzen (KNR).

Hoe ziet de toekomst van het religieuze (gemeenschaps-)leven in Nederland eruit? Als medewerker van het KNR houdt Esther van de Vate zich intensief bezig met deze vraag. Ze spreekt onder andere jonge mensen over hun verlangen om in te treden. Zo ziet ze van dichtbij waar de jonge generatie religieuzen haar inspiratie vandaan haalt.

‘Het landschap van het religieuze leven verandert heel snel. Er is een stevige krimp, in 2030 zullen we met zo’n achthonderd religieuzen over zijn. Desondanks is er in de afgelopen jaren een grote vrijmoedigheid gegroeid. De jongere generatie is niet bang om het woord ‘God’ in de mond te nemen en te laten zien waar ze voor staat. Tegenwoordig is het heel

normaal om duidelijk kleur te bekennen en een getuigenis af te leggen. Dat is denk ik ook wat de huidige tijd van ons als gelovigen vraagt.’

Citaat 1

Veel te laat heb ik je lief gekregen

‘Deze woorden hebben zich ergens onderin mijn ziel gehecht. Ik kan bij dit zinnetje thuis komen als ik het nodig heb, wanneer ik weer terug moet naar het verhaal van Gods liefde met ons mensen. Dat stukje ongelijktijdigheid herken ik wel. Als ik terugkijk op mijn eigen zoektocht, dan heb ook ik vaak het idee gehad dat ik er zelf achteraan hobbelde; achter mijn geraakt zijn door iets, achter mijn verlangen. Ik heb lang getwijfeld over een leven in een religieuze gemeenschap, maar op een bepaald moment zag ik mijzelf gewoon opbellen en vragen om een gesprek. Terwijl ik er in gedachten nog helemaal niet uit was, deed ik het gewoon. Ik zag me dingen doen ondanks mijzelf.

In de eerste fases van je zoektocht ben je nog veel bezig met zelf organiseren. Je wilt zelf bij die bron komen. Terwijl je pas later ontdekt: God houdt mij altijd al in liefde vast. Hij is al lang met mij op weg

gegaan voordat ik het zelf door had. Dit besef heeft heel langzaam vorm gekregen in mijn leven, en nog steeds is het niet makkelijk om bij die bron te zijn.'

Citaat 2

Ik weet wat liefde is, maar als je mij vraagt wat liefde is, kan ik er geen antwoord op geven

'Ik heb ontdekt dat ik zelf een grotere weerstand tegen de liefde ben dan ik in de gaten heb. Dat komt dan door een mislukte geluksstrategie, doordat ik tegen mijzelf zeg: ik zal gelukkig worden wanneer ik dit of dat bereik. Voor je het weet zit je hart in een harnas en bij mij heeft het even geduurd voordat het daaruit kwam. Ik heb laat ontdekt hoeveel gezichten liefde heeft. Hoeveel liefde bergt bijvoorbeeld een rustig wachten in zich? Of ruimte maken voor een ander? Op den duur merk je gewoon hoe rijk de liefde is. Johannes van het Kruis heeft het over dat 'waarvan ik stamel'. Ik voel dat ik beter met anderen in contact kom op momenten dat ik dat doe: voorzichtig verwoorden, stamelen. Ik denk dat ik dan niet alleen God meer recht doe, maar ook mezelf en degene met wie ik in contact probeer te komen.'

Citaat 3

De tijden zijn wat wij ervan maken

'Twintig jaar geleden had ik het eigenlijk niet zo veel over God. Nu is de godsvraag veel meer op tafel gekomen. Misschien zit daar ook de beangstigende ervaring achter dat God niet zo vanzelfsprekend meer is. Ik denk dat dat een van de punten is waar de jongere en oudere generatie elkaar kunnen vinden. Nu we minderheidskerk zijn geworden, wordt de vraag 'God wie bent u, wat is het dat u niet meer de steun van zo veel mensen bent?' veel spannender. Het is niet meer vanzelfsprekend dat je gelooft. Ook de bijdrage die je als religieuzen levert aan de wereld is niet meer vanzelfsprekend. Jonge religieuzen draaien niet meer mee in een grote organisatie, maar proberen zelf vorm te geven aan hun 'apostolaat', hun zending. Ze vallen op hun eigen ervaringen en motivatie terug, en dat is positief. Ze moeten hun eigen leven vorm weten te geven.'

Als ik uit mijn raam kijk ...

... het raam dat ik nu al zes maanden als mijn eigen raam mag beschouwen, realiseer ik me dat ik eigenlijk geen flauw idee heb waar ik naar kijk. Ik bevind me in een soort niemandsland tussen heden en toekomst. Ik ben een fantastisch avontuur aangegaan door bij Casella te gaan wonen en heb zó veel geleerd. Ik ben mijzelf soms hard tegengekomen, maar heb elke keer nieuwe wegen weten te vinden. Ik vind het fijn om met de mensen hier samen te wonen, maar ik heb ook gemerkt dat ik me soms meer aanpas dan goed voelt. Ik ben heel blij dat ik hier de ruimte heb gevonden voor mijn geloof, maar ervaar ook dat de manier van vieren niet goed bij mij aansluit, ik mis traditioneel katholieke vieringen. Allemaal zaken die maken dat ik tussen heden en toekomst zweef. Ik geniet van het wonen hier en tegelijkertijd weet ik ook dat het voor de toekomst niet mijn plek is en ik weer terug wil naar Bolsward.

Mijn verblijf bij Casella heeft me richting gegeven en voor een deel duidelijk gemaakt wat ik nodig heb. Daar ben ik enorm dankbaar voor. Net als voor de liefde die de anderen hier mij geven.

Mireille de Vreeze

Mireille de Vreeze is meelevend lid van Casella en schrijft over haar uitzichten en inzichten.

GR 11
Salvaza 55 Km

Enlac GR 10 Franca
Col de Pal 65 Km

GR 11
Rold 28 Km

En laten zij optrekken (2 Kronieken 36,23)

Erik Borgman

De opbouw van de joodse Bijbel is anders dan die van het christelijke Oude Testament. De joodse Bijbel eindigt met het tweede boek Kronieken. Het laatste hoofdstuk van dit bijbelboek, hoofdstuk 36, is daarmee een afsluiting van al het voorgaande. Schepping en roeping, uittocht en intocht, rechters, profeten en koningen: hier loopt het op uit.

Verdwaald

Erg bemoedigend is het niet. De koning, maar ook 'de voornaamste priesters en het volk zelf vielen in groten getale af; ze bedreven alle gruweldaden van de heidenen en ontwijdden het huis van de Ene, dat Hij geheiligd had in Jeruzalem' (2 Kronieken 36,14). Over verdwalen gesproken! Afvallen, dat wil zeggen dat zij Gods wet van recht en vrede niet langer hooghouden. 'De gruweldaden van de heidenen', dat is Bijbels jargon voor het vereren van de goden van macht en bezit. Het is niet dat er geen tegenstemmen klinken: 'De Ene, de God van hun vaders, werd niet moe hun telkens weer gezanten te sturen, want Hij had medelijden met zijn volk en zijn woonplaats. Maar ze overlaadden de gezanten van God met smaad, sloegen

hun waarschuwingen in de wind en spotten met de profeten' (vers 16 en 17). Zo gaan er ook bij ons, als er kritiek is op misstanden, altijd direct stemmen op die uitleggen dat we realistisch moeten zijn. Het draait in de wereld nu eenmaal om macht en geld. Wie wil overleven, dient zich daaraan aan te passen. Zou het?

Eerlijk gezegd voel ik die wanhoop regelmatig

Het is met een dergelijke redenering dat Gods volk ooit om een koning heeft gevraagd: 'Dan zijn we gelijk aan andere volkeren. Onze koning zal voor ons uittrekken om onze oorlogen te voeren' (1 Samuël 8,20). Met als gevolg dat oorlog en de verering van de macht te midden van onderlinge strijd normaal werden.

Wanhoop

Bevrijd uit de slavernij in Egypte door een God die hun jammerklachten om de onderdrukking hoort en hun lijden kent, bezorgt Gods volk nu zichzelf en anderen

---

Het draait in de wereld nu eenmaal om macht en geld. Zou het?

---

ellende. Opnieuw klinken er jammerklachten op vanwege onderdrukking en lijden. Onder dergelijke omstandigheden blijft het heiligdom van de God die zich gebonden heeft aan bevrijding niet onaangetast. De tempel wordt leeggeroofd, zo vertelt 2 Kronieken 36, en in brand gestoken (vers 18 en 19). Wij hebben geen tempel die kan worden leeggeroofd en in brand gestoken. Maar voor steeds meer mensen kost het wel steeds meer moeite om de samenleving te zien als een plaats waar wij alleen thuis zijn als ook anderen er thuis kunnen zijn. Slechts het belang dat wij denken te hebben bij economische welvaart houdt ons bij elkaar. We kunnen nauwelijks nog constructief met elkaar praten over wat het leven goed maakt en betekenis geeft. Een publieke ruimte die alleen nog dient om elkaar vliegen af te vangen en elkaar te overtroeven en schaakmat te zetten lijkt ons equivalent van een leeggeroofd en verbrand heiligdom. Als we zo grondig verdwaald zijn, lijkt ons weinig meer te resten dan wanhoop. Eerlijk gezegd voel ik die wanhoop regelmatig.

Zegen

Maar de Bijbel verrast ook nu. 2 Kronieken - en daarmee dus de joodse Bijbel - eindigt met Kores, de koning van Perzië. Hij behoort niet tot het volk van God, maar heeft wel de opdracht om in overeenstemming met Gods wil de aarde te besturen. Hij dient de God van bevrijding uit Egypte niet, maar roept wel in naam van deze God de ballingen op om terug te keren naar de stad van God en naar Gods heiligdom, dat hij weer op zal bouwen. Zo eindigt het verhaal van het volk dat ronddoelt te midden van de puinhopen die het zelf veroorzaakt heeft met een zegenbede, gericht aan 'wie ook maar tot Gods volk behoren'. Vrij naar de Herziene Statenvertaling: 'Moge de Ene, hun God, met hen zijn. En laten zij optrekken!' Niemand is zo zeer verdwaald, of het blijft mogelijk op weg te gaan naar de plaats waar God zich laat vinden.

Zing!

Femke Soethoudt

Hoor, maar ik kan niet horen

♩ = 80

Hoor. Maar ik kan niet ho - ren. Mijn o - ren dicht - ge -
Hoor. Maar ik wil niet ho - ren. Zou ik uw woord ver -
Hoor. roept Gij in mijn o - ren en jaagt mijn angst uit -

stopt. Mijn a - dem op - ge - kropt. Mijn
staan. ik moest uw we - gen gaan, U
een, O stem door merg en been ver -

hart van leeg - te zwaar. ik ben nog niet ge - bo - ren. ik
vol - gen hier en nu ik durf niet zijn ge - bo - ren en
wek mij uit het graf, uw mens op-nieuwge - bo - ren. O

ben niet ik. Niet waar.
le - ven toe naar U.
toe - komst, laat niet af.

Tekst: Huub Oosterhuis

Muziek: Antoine Oomen

In dit lied is veel ruimte voor de worsteling van mensen, zonder te snel naar een ‘oplossing’ te gaan. Dat vind ik zo liefdevol. Onze innerlijke stem, die helemaal niet kan en wil horen wat God ons te zeggen heeft, krijgt hier twee coupletten lang de ruimte om zich eerlijk te laten horen. Het is zo menselijk om bang te zijn. Het is zo herkenbaar om met dichtgestopte oren en opgekropte adem te leven. God is geduldig en blijft contact zoeken. In het derde couplet heeft de angst niet het laatste woord. Horen betekent hier: opnieuw geboren worden.

ZinneBeeld

Tekst & beeld: Bernadette Herber

Florine ontmoette in het Rijksmuseum 'Meisje in Kimono' van Breitner en liet zich hierdoor inspireren. Het is een leerzaam proces voor haar: 'Al werkend aan mijn portret merkte ik dat ik alles onder controle wilde houden. Daarom schilderde ik eerst heel voorzichtig en bleef in mijn comfortzone. Dankzij tips van de anderen ontdekte ik dat je door fouten te durven maken, hele interessante en onverwachte dingen tegenkomt. Zo zag ik weer een andere kant van mezelf. Als je maar durft!'

Bernadette Herber is docent Beeldende Vorming op het Sint Bonifatiuscollege in Utrecht. Jaarlijks werkt zij met een enthousiaste groep leerlingen in haar buitenschoolse Atelier 306, met wie ze ook een weekend naar Casella komt. Van de mooiste momenten in het Atelier brengt ze verslag uit voor Stad Gods. www.atelier306.com

Ondersteun de ToekomstAcademie

Stads Gods zet elk jaar één project in de schijnwerpers op deze plek. Dit jaar de ToekomstAcademie van Stichting New Dutch Connections, een stichting waar de zusters in Utrecht warme banden mee hebben. Iedereen heeft toekomstdromen, maar niet iedereen krijgt de kans deze na te jagen. New Dutch Connections inspireert en motiveert jonge (ex)vluchtelingen om opnieuw in zichzelf te geloven en hun sociale en economische zelfredzaamheid te versterken door samen met bedrijven leermodules te ontwikkelen en de jongeren te koppelen aan coaches en maatjes. Met uw bijdrage kunnen nog meer jongeren deelnemen aan de leermodules van de ToekomstAcademie, die o.a. plaatsvinden in de ruimtes van het klooster aan de Waterstraat. www.newdutchconnections.nl

---

Giuseppa Witlox

Alpha kwam op mijn pad via New Dutch Connections, omdat men mij vroeg of ik bereid was om hem taalles te geven. De eerste maanden verliepen moeizaam. Hij was getraumatiseerd, sliep heel slecht bij de nachtopvang en stond 's morgens om acht uur weer

op straat. Zijn moedertaal is Fula, een stammentaal, en Frans is de taal van zijn land. Maar hij is nooit op school geweest en heeft dus nooit leren lezen of schrijven. Met mijn gebrekkige Frans en zijn vurige wens om onze taal te leren zijn we nu toch zo ver dat hij met mijn hulp en bemoediging eenvoudige boekjes leest. We lachen veel en hij weet dat hij welkom is bij ons en dat we van hem houden.

Ook uw steun en hartelijk meeleven zijn onmisbaar voor deze mensen. Laat uw hart spreken en help mee zo veel u kunt. Namens hen: veel dank!

Maak uw gift over op:
NL76 INGB 0003 8244 29

U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.

Met Augustinus mee

Realiseer je wat je vraagt als je zegt:
'Wees mijn helper, laat mij niet in de
steek.' Je roept God aan om je te helpen,
maar je krijgt geen hulp als je zelf niets doet.
(Augustinus, preek 156, 11)

Ingrid van Neer-Bruggink

In preek 156 legt Augustinus uit dat we goed handelen als we ons laten leiden door wie goed is: 'Het is de Geest van God die je leidt en helpt bij je handelen.'

Misschien denk je: ik laat me leiden, want dan hoef ik zelf niets te doen. Maar zo werkt het niet, zegt Augustinus: 'Paulus geeft je juist het woord 'helper' in de mond omdat je ook zelf iets moet doen. Allen die door de Geest van God worden geleid, zijn kinderen van God. We worden niet geleid door de letter van de wet, maar door de Geest. Niet door een wet die je gebiedt, en dreigt en belooft, maar door de Geest die aanspoort, verlicht en helpt.'

Dezelfde apostel zegt ook: 'Wij weten dat voor wie God liefhebben alles meewerkt ten goede. Werk je zelf niet mee, dan werkt God ook niet mee met jou.'

Ingrid van Neer-Bruggink is medewerker van het Augustijns Instituut en redactielid bij het Augustijns Forum. Elk nummer bespreekt ze een citaat van Augustinus.

Augustinus een beeldverhaal

Thagaste, 1 jaar later.

Oké jongens,
dat was het
voor vandaag.

Samen praten, samen lachen...

Ik ben 19 wanneer ik begin met
lesgeven in mijn geboortestad.

Ik heb het hier erg naar mijn zin.
Vooral omdat ik hier een hele
goede vriend heb ontmoet.

...elkaar met respect behandelen,
samen mooie boeken lezen...

...aan elkaar iets leren of
van elkaar iets leren...

...afwezigen missen,
de thuishomers
blij verwelkomen.

Deze tekenen die uit het hart komen
smeden onze harten samen.*

Zou dit een vriend voor
het leven kunnen zijn?

Misschien als hij niet ziek was geworden...

Hij knapte weer op en werd beter.

Is er echt geen hoop meer dokter?

En ik probeerde weer grapjes met hem te maken.

Hij is niet te redden. Ik stel voor dat hij zo snel mogelijk gedoopt wordt.

Weet je, ik ben ooit ook zo ziek geweest.

Nu zijn we allebei eens aan de *dood* ontsnapt, maar alleen één van ons is ontsnapt aan de *doop*.

Als je mijn vriend wilt blijven dan moet je ophouden zo tegen me te praten Augustinus.

Maar een paar dagen later kwam de koorts terug, en hij stierf.

Ik was er niet bij...

Ik was kapot van verdriet en wilde geen dag langer in Thagaste blijven.

Wordt vervolgd

Op de koffie met Anita van der Velden

Evelien Plaisier

Foto: Roelant Meijer

Het begon toen ik zestien jaar was. Ik deed mee aan 'een jaar van je leven', een jaar vrijwilligerswerk bij de zusters aan de Adriaan van Bergenstraat in Utrecht. Daarna is het niet meer opgehouden met dat vrijwilligerswerk. De zusters horen bij mij, en ik hoor bij hen. Tegenwoordig zit ik bij de balie aan de Waterstraat, en sinds ongeveer vijf jaar heb ik een spreekuur voor de zusters. Ik werk namelijk als wijkverpleegkundige. Voor de zusters ben ik een tussenpersoon voor de huisarts en de thuiszorg. Ik kan bijvoorbeeld tussendoor de bloeddruk meten en ben laagdrempelig aanspreekbaar. Samen met de zusters houd ik de medicijn- en verbandkast bij. Daar ligt genoeg voor een apotheek! Door hier regelmatig als vrijwilliger te zijn, blijf ik op de hoogte van de zusters. Vaak lopen ze even langs de balie voor een praatje. Ik vind het erg bijzonder om te zien hoe de zusters met plezier betrokken blijven bij de buitenwereld. Dat merk je aan de gesprekken die ze voeren en aan de mensen die hier binnenkomen. Bewonderenswaardig!

